

Nic krásnějšího, než byla ona, nespatriil. Nádherně voněla a dlouhé vlasy sčesané dozadu svazovala bílá stužka. Zářila tak, až málem musel přivřít oči. Váhavě k ní přistoupil a netušil, jestli se k ní smí přiblížit. Roztáhla paže na znamení, že ano, proto vběhl do její náruče. Všechno zlé, temné se rozplynulo. Místo toho ho obklopilo světlo, vůně a hedvábně měkké vlasy, které cítil na své tváři.

„Ty jsi teď moje maminka?“ zeptal se nakonec a nerad ustoupil o krok dozadu. Přikývla.

„Opravdu?“ Čekal, že někdo přijde, všechnu nádhery zničí a ujistí ho, že jen snil. Bytost tak nádherná přece nemůže být maminkou někoho, jako je on.

Ale žádný hlas nezaslechl. Místo toho znovu přikývla a on se už neudržel, choulil se jí v náručí a přál si, aby ji už nikdy, nikdy nemusel opustit.

Někde v koutku mysli se skrývaly i jiné obrazy, jiné pachy a zvuky, ale mizely ve vůni květů a šustění jejich šatů. Přinutil staré nejasné vzpomínky zmizet a nabradil je novou, fantastickou a neuvěřitelnou skutečností.

Poblédl vzhůru na svou novou maminku a srdce se mu málem rozskočilo štěstím. Když ho vzala za ruku a odváděla pryč, blaženě se usmíval.

„Slyšel jsem, že to včera večer bylo docela dramatické. Na co ten Christian myslel? Opít se při takové příležitosti!“ Kenneth Bengtsson přišel do kanceláře pozdě, protože dopoledne měl doma hodně práce. Hodil bundu přes křeslo, ale po Erikově vyčítavém pohledu ji zvedl a pověsil na věšák v hale.

„Ano, bylo to opravdu dost žalostné zakončení večera,“ souhlasil Erik. „Naopak Louise to pro změnu nepřehnal, takže já s ní podobný zážitek neměl.“

„Je to s ní opravdu tak zlé?“ zeptal se Kenneth. Erik se mu s osobními záležitostmi nikdy nepsvěřoval. Bylo to takové vždycky. Když si spolu hrávali jako děti, i teď, když byli dospělí. Erik se k němu vždycky choval přezíravě, jako by mu uděloval milost tím, že se s ním stýká. Kdyby mu Kenneth neměl co nabídnout, jejich přátelství by už dávno skončilo. To se vlastně stalo v době, kdy Erik studoval na univerzitě a pak pracoval v Göteborgu. Kenneth zůstal doma ve Fjällbace a založil malou účetnickou firmu, která byla každým rokem úspěšnější, protože Kenneth byl velice talentovaný. Věděl o sobě, že není ani žádný krasavec, ani lev salonů, a nedělal si iluze o tom, že by oplýval nadměrnou inteligencí. Dokázal ale zázračně kouzlit s čísly. S ciframi, s aktivy a pasivy dovedl žonglovat jako David Beckham s míčem. Tato schopnost spolu s tím, že na svou stranu dokázal získat i finanční úřad, mu pomohla vzbudit Erikův zájem. A když se Erik rozhodl nastartovat výnosný trh s nemovitostmi na západním pobřeží, stal se jeho poradcem a společníkem. Erik ho pochopitelně odkázal do správných mezí a nechal mu jen třetinu podniku, ne polovinu, jak by správ-

ně měl vzhledem k počátečním vkladům. Ale Kennethovi to nevadilo. Jeho cílem nebylo ani bohatství, ani moc. Byl spokojený s tím, že mohl dělat, co dobře ovládal, a že je Erikovým společníkem.

„Opravdu nevím, co mám s Louisou dělat,“ utrousil Erik a zvedl se ze židle. „Kdyby nebylo dětí...“ Potřásl hlavou a šel si pro plášť.

Kenneth chápavě přikyvoval. Ve skutečnosti věděl, kde Erika tlačí bota. V rozvodu s Louisou mu bránilo pomýšlení, že by se s ní musel podělit o veškerý majetek.

„Jdu se ven naobědvat. Udělám si delší poledne.“

„Dobře,“ řekl Kenneth a pomyslel si: Dlouhé poledne..., jasně.

„Je doma?“ Erika stála na schodišti u Thydellových.

Sanna na několik vteřin zaváhala, ale pak ustoupila stranou a pustila ji do domu.

„Je nahoře v pracovně. Jen sedí před počítačem a zírá.“

„Můžu za ním?“

Sanna přikývla. „Nevím, co s ním dělat. Třeba uspěješ ty.“

Měla trochu trpký hlas a Erika se na ni zahleděla. Vypadala unaveně. Unaveně a ještě nějak jinak, i když přesně nechápala, oč jde.

„Zkusím to.“ Erika se pracně hrabala po schodech nahoru a podpírala si rukou břicho. I tak malá námaha pro ni byla neúnosná.

„Ahoj,“ opatrně zaklepala na otevřené dveře a Christian se k ní otočil. Seděl na kancelářské židli, monitor byl černý.

„Včera jsi nás vylekal,“ řekla a svalila se do křesla v rohu pokoje.

„Jsem trochu přepracovaný,“ odpověděl. Měl hluboké kruhy pod očima a ruce se mu třáslly. „A mám taky starost, co se stalo s Magnusem.“

„Určitě nejde o nic jiného?“ zeptala se ostřeji, než si přála. „Tohle jsem včera našla. Přinesla jsem ti to.“ Vytáhla

z kapsy lístek, který byl předtím připevněn na kytici lilí.
„Nejspíš upadl.“

Christian se podíval na kartičku. „Vyhoď to.“

„Co ten vzkaz znamená?“ Erika ustaraně hleděla na muže, jehož začala pokládat za svého přítele.

Neodpověděl a Erika se zeptala znovu, měkčeji. „Christiane, co to znamená? Včera jsi velice silně zareagoval. Nesnaž se mi namluvit, že jsi jen přepracovaný.“

Stále mlčel, ale ticho přerušila Sanna, která se mezi tím objevila ve dveřích.

„Řekni o těch dopisech!“

Zůstala stát na prahu a čekala, až její muž odpoví. Chvilí bylo ticho, ale pak Christian s povzdechem vysunul nejspodnější zásuvku stolu a vytáhl hromádku dopisů.

„Chodí mi už nějakou dobu.“

Erika zvedla dopisy a opatrně jimi listovala. Bílé archy s černým písmem. Bez nejmenších pochybností stejný rukopis jako na kartičce, kterou přinesla. I slova zněla povědomě. Různé formulace, ale stejný obsah.

„*Je stále s tebou. Nemáš právo na vlastní život. Jen ona.*“

Erika na něho zmateně pohlédla. „Co se tím myslí? Ty to chápeš?“

„Ne.“ Odpověď byla rychlá a rozhodná. „Nemám tušení. Pokud vím, nikdo mi nechce ublížit. A nevím, kdo je ta ona. Měl jsem je hned vyhodit,“ prohlásil a natáhl se po dopisech. Erika mu je ale nedala.

„Měl ses obrátit na policii.“

Christian zavrtěl hlavou. „Ne. Určitě se jen někdo chce pobavit na můj účet.“

„Tohle mi jako žert nepřipadá. Ani se mi nezdá, že by to tobě připadalo zábavné.“

„Taky mu to říkám,“ připojila se Sanna. „Když pomyslím na děti a všechno ostatní, tak je to dost hnusné. Co když jde o nějakého nemocného člověka, který...?“ dívala se na Christiana a Erice došlo, že o tom spolu nemluví poprvé. Ale jen tvrdohlavě vrtěl hlavou.

„Nechci z toho dělat událost.“

„A kdy to začalo?“

„V té době, co ses pustil do románu,“ odpověděla místo něj Sanna a její muž na ni rozčileně pohlédl.

Pak připustil: „Ano, asi tou dobou. Před půl druhým rokem.“

„Může to mít souvislost? Existuje v knize nějaká skutečná postava nebo událost? Někdo, kdo by se cítil ohrožen tím, že o něm píšeš?“ Erika stále na Christiana upřeně hleděla a jemu to nebylo vůbec příjemné. Tuto konverzaci si rozhodně nepřál.

„Ne, nemá to nic společného s románem,“ popřel a sevřel rty. „Nikdo by se v něm neměl poznat. Přece jsi rukopis četla. Měla jsi pocit, že je to autobiografie?“

„To bych opravdu neřekla,“ připustila a pokrčila rameny. „Ale vím, že člověk v rukopise vždycky směšuje skutečnost s fikcí, ať vědomě, nebo podvědomě.“

„Já rozhodně ne,“ vybuchl Christian a prudce odstrčil židli od stolu. Erika pochopila, že by měla odejít, a snažila se zvednout z křesla. Jenomže to nešlo a zvládla akorát bezmocně supět. Christianův přísný výraz trochu změkkl a natáhl k ní ruku, aby jí pomohl.

„Prostě nějaký úchyl slyšel, že píše knihu, a rozhodl se pobavit,“ zabručel klidnějším hlasem.

Erika nevěřila, že jí říká celou pravdu, ale v každém případě to byl jen její pocit, který neměla ničím podložený. Snad si Christian nepovšimne, že dopisů má místo šesti už jen pět. Cestou ven k autu jeden vsunula do kabelky. Sama nechápala, že se toho odvážíla, ale když Christian trucuje, musí to vyzkoumat sama. Tón dopisů byl nenávistný a tušila, že její přítel je v nebezpečí.

„Musela jsi někoho odřeknout?“ Erik chňapl rty po její bradavce. Zasténala a na posteli ve svém malém bytě se svíjela vzrušením. Svůj salon měla příhodně blízko v přízemí domu.

„To by se ti tak líbilo, abych kvůli tobě odříkala zákaznice,“ zasmála se. „Proč si myslíš, že jsi pro mě tak důležitý?“

„Je snad něco důležitějšího než právě tohle?“ Oli-zoval jí prsa a ona ho přitáhla na sebe, neschopná dál čekat.

Potom ležela s hlavou na jeho paži a jeho vlasy ji lechtaly na tváři.

„Měla jsem divný pocit, když jsem tě včera večer viděla s Louisou.“

„Hmm...“ zamumlal a zavřel oči. Neměl nejmenší chuť diskutovat o manželce ani manželství s milenkou.

„Mám ji ráda,“ pokračovala Cecilia a pohrávala si s jeho chlupy na prsou. „Kdyby věděla, že...“

„Nic neví ani vědět nebude,“ skočil jí do řeči a nadzvedl se. „Nikdy se nic nedozví.“

Cecilia na něho pohlédla a Erik ze zkušenosti přesně věděl, kam diskuse povede.

„Dříve nebo později se to dozvědět musí.“

Erik v nitru hluboce vzdychl. Že každá vždycky musí mluvit o tom, co bude potom! Přehodil nohy přes okraj postele a začal se oblékat.

„Ty už jdeš?“ zeptala se ublíženě a to ho ještě víc rozčílilo.

„Mám moc práce,“ řekl krátce a zapínal si košili. Ulpěl na něm pach sexu, ale osprchuje se až v práci. Pro takovéto příležitosti tam měl rezervní prádlo.

„Bude to vždycky takové?“ Cecilia napůl ležela v posteli a Erik neodolal a pohlédl na její nahé tělo. Prsy se jí zvedaly nahoru a tmavé bradavky ztuhly chladem v místnosti. Rychle změnil názor. Vlastně do kanceláře ani tolik nespěchá a neměl by nic proti dalšímu kolečku. Možná ji teď bude muset trochu přemlouvát, ale napětí, které už cítil v těle, mu signalizovalo, že by to mohlo stát za to. Sedl si zpět na okraj postele, nasadil smysl-nější hlas i pohled a pohládl ji po tváři.

„Cecilio,“ začal a pokračoval slovy, která mu jako tolikrát předtím automaticky splývala ze rtů. Když se k němu přitiskla, cítil její tvrdé prsy a začal si znovu rozepínat košili.

Po pozdním obědě v restauraci *Sklípek* Patrik zaparkoval před nízkou bílou budovou, která by nikdy nevyhrála žádnou cenu v architektonické soutěži. Zastavil se v recepci policejní stanice.

„Máš návštěvu,“ informovala ho Annika a pohlédla na něho přes okraj brýlí.

„Kdo to je?“

„Nevím, ale je moc hezká. Možná trochu plnější, ale bude se ti líbit.“

„Cože?“ Patrik zmateně uvažoval, jestli se z Anniky náhodou nestává dohazovačka. Jsou tu přece samí šťastně ženatí muži.

„Sám uvidíš, sedí u tebe,“ pokračovala Annika a mrkla na něho.

Patrik otevřel dveře do kanceláře. „Ahoj, miláčku, co ty tady děláš?“

V židli pro návštěvy před jeho psacím stolem seděla Erika a roztržitě listovala v týdeníku *Policista*.

„Kde jsi byl tak hrozně dlouho?“ spustila bez odpovědi. „Takhle vypadají ty tvoje hektické dny v práci?“

Patrik se jen ušklíbl. Věděl, že ho Erika ráda popichuje.

„A co tu děláš ty?“ zeptal se znovu a posadil se. Naklonil se k manželce přes stůl a opět si uvědomil, jak je krásná. Vzpomněl si, jak ho poprvé navštívila na policejní stanici – tehdy šlo o vraždu její kamarádky Alexandry Wijknerové – a usoudil, že od té doby ještě zkrásněla. Občas si to v honičce všedního dne neuvědomoval. Běžný život se smrškl na rutinní věci: jít do zaměstnání, odvézt dcerku do školky, vyzvednout ji, nakoupit a pak večer unaveně polehávat před televizí. Plnou silou si uvědomil, jak velice Erikou miluje. Teď seděla v jeho kanceláři,

zimní slunce jí ozařovalo plavé vlasy a pod srdcem nosila jejich dvě nová děťátka. Věděl, že si tuto chvíli zapamatuje do konce života.

Došlo mu, že přeslechl, co mu řekla, a musel ji požádat, aby to zopakovala.

„No, byla jsem dopoledne za Christianem.“

„Jak mu je?“

„Docela dobře..., snad je jen trochu otřesený. Ale...“
Kousla se do rtu.

„Ale co? Domníval jsem se, že pouze trochu přebрал a byl nervózní.“

„Ano. Ale to není všechno.“ Erika z kabelky vytáhla plastový sáček a podala mu ho.

„Tu kartičku měl v kytici, kterou mu včera někdo poslal. A dopis je jeden ze šesti, co mu přišly během půl druhého roku.“

Patrik se na manželku dlouze zadíval a začal otevírat sáček.

„Bylo by lepší, kdybys ho přečetl bez vytáhnutí. Já i Christian jsme na něj už sáhli a víc otisků tam být nemusí.“

Znovu na ni pohlédl, ale udělal, co navrhovala, a opatrně přečetl text na kartičce i dopisu přes průhledný plast.

„Jak si to vysvětluješ?“ Erika se posunula, ale okamžitě musela líp rozdělit váhu, když pod ní židle zanaříkala.

„Zdá se to jako výhrůžka. I když nepřímá.“

„Ano, vnímám to podobně. Ale Christian určitě také, i když se to snaží bagatelizovat. Nechtěl dopisy policii vůbec ukázat.“

„A jak tedy...?“ Patrik významně pozvedl sáček.

„No, víš..., nějak mi omylem spadl do kabelky.“ Naklonila hlavu na stranu a snažila se vyhlížet kajícně, ale její manžel na to nenaletěl.

„Takže tys ho Christianovi ukradla.“

„To přece nemůžeš říct..., jen jsem si ho na chvíli půjčila.“